

Η ΛΕΜΕΣΟΣ ΕΤΙΜΗΣΕΝ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛ. ΞΙΟΥΤΑ

Πανηγυρικός στη γιορτή προς τιμή του κ. Αργυρού Δρουσιώτη που αποχώρησε από υπηρεσία ως Διευθυντής του Γυμνασίου Λεμεσού.

Ειπώθηκε στο «Θέατρο Ριάλτο», στές 5 του Γεννάρη, 1941.

Κατόπιν παρακλήσεώς μας ο κ. Νικολ. Ξιούτας Γυμνασιάρχης Λεμεσού, είχε την καλωσύνη να μās παραχωρήσει προς δημοσίευσιν την ακόλουθον ομιλίαν του την οποίαν έκαμε προς τιμήν του κ. Αργ. Δρουσιώτη:

Κυρίες και Κύριοι,

«Ανδρῶν αγαθῶν ἔργω γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς Χρή». «Τοὺς ἄνδρες, πού μέ ἔργα δείχνουν ὅτι εἶνε ἀξιοὶ τιμῆς, ὅπως ο σεβαστὸς κ' ἀγαπητὸς μου Δάσκαλος, κ. Αργυρὸς Δρουσιώτης, ὁ καθένας πού συναρπάζονται σὰν ἄνθρωπος πολιτισμένος ποιὸ εἶνε τὸ καθήκον του, πρέπει νὰ τοὺς τιμᾷ μέ ἔργα. Τιμᾷ ἄλλωστε τὸν ἑαυτοῦ του σὰν τιμᾷ ἐκείνων πού ἀξίζει νὰ τιμῆται. Καὶ γι' αὐτὸ μαζωχτήκαμε ἐδῶ σήμε-
ρα νὰ τιμήσουμε ἓνα διαλεχτὸν ἔργον τῆς Παιδείας, πού γιὰ προἰόντα περίπου χρόνια ὠδήγησε τὸ σκάφος τοῦ ἀνωτέρου - εκπαιδευτηρίου τῆς πόλης μας, μέσ' ἀπὸ τρικυμίες κ' ἀνεμοσάλαις κάποτε, καὶ μέ ζήλο, πού ἔφτανε τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας σὰν καλὸς καπετάνιος. Ὁ κ. Δρουσιώτης ἔχει κάθε δικαίωμα στὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησίν μας, γιατί ὑπῆρξε δάσκαλος τῆς πόλης μας καὶ δάσκαλος καλός. Κι' ἂν κάθε ἄτομο, ὅπως πολὺ σωστά, εἴτε κάποιος φιλόσοφος, σὰν ἐργάζεσθαι γιὰ δικό του λογαριασμὸ, τὸν ὀδηγεῖ κάποιο χέρι ἀόρατο, γιὰ νὰ συντελέσῃ στὴν κοινὴ εὐτυχίᾳ πολὺ πῶς μεγάλο εἶνε τὸ καλὸ, πού βγαίνει γιὰ ὅλους, ἀπὸ ἓνα καλὸ δάσκαλο.

... ἰώνοντας, κύριοι, κάποτε, σὲ μιὰ μου διάλεξιν, χρόνια τώρα, εἶπα πὼς πρὸ ἔργου τοῦ δασκάλου, σὰν πετυχαίνει, ἀξίζει νὰ στεφανώνεται. Ἐχῶ τὴν ιδέα καὶ τώρα πῶς ἡ γνώμη αὐτὴ στέκει ὀρθή καὶ θὰ στέκει πάντα τέτοια μέσα στὴν ὡή. Γιατί ποιο εἶνε τὸ ἔργο τοῦ δασκάλου καὶ πῶς ἡ ἀξία του σχετικὰ μετὰ τὴν ἀξία τῶν ἄλλων ἐπαγγελματιῶν, καὶ πού μέτρο αὐτῶν τῶν ἀξιών πρέπει νὰ παίρνεται ἡ ἀφέλιξις πού προσκομίζει γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο;

λὺ ἀκριβὰ καὶ ἔχετε ὡς ἀντάλλαγμα πικρὲς ἀπογοητεύσεις. Ὁ παπουτῆς πάλι θὰ σκεπᾷσῃ τὴ γύμνιά τῶν ποδῶν σας, ὁ ράφτης τοῦ κορμιοῦ σας. Ὁ κουρέας, θὰ σᾶς καλλωπίζει τὸ κεφάλι. Κι αὐτοὶ σᾶς ἐξυπηρετοῦν μετὸν δικό τους τρόπο, ὅπως καὶ σεῖς ἐκείνους μετὸν δικό σας. Ὁ γεωργὸς παράγει τὰ πρῶτα ὑλικά τῆς ζωῆς, τὰ πῶς οὐσιαστικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς—ἡ γεωργία μίτηρ καὶ τροφὸς πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης—. Ὁ γεωργὸς ὅπως κ' ὁ ἐργάτης, πού γίνεται ὄργανο τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς κατανομῆς τῶν αγαθῶν αὐτῶν, σᾶς ἐξυπηρετοῦν ἴσως καλλίτερον ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κανένας ὅμως, κανένας δὲν σᾶς ὠφελεῖ ὅσο ὁ δάσκαλος. Ὁ δικηγόρος;—γιὰ νὰ πάρουμε καὶ τᾶλλα ἐπιστημονικὰ ἐπαγγέλματα—, κ' ὁ καλλίτερος πολλὰς φορὲς παρέχει πολὺ ἀμφίβολες ὑπηρεσίες τόσο στὴν Θέμιδα ὅσο καὶ στοὺς πελάτες του. Ὁ γιατρός; Σώζουν, ἀλήθεια, πολλοὺς οἱ γιατροί, μὰ καὶ πόσες φορὲς στέλλουν ἄλλους πρόωρα στὸν Ἀδην. Ὁ δάσκαλος ὅμως, πατέρας φίλος, σύντροφος γιὰ χρόνια, γίνεται στὸν καθένα χωριστὰ καὶ σ' ὅλους ἡ σὲ πολλοὺς μαζί ὀδηγητὴς, ἀγαθοποιὸς, πλάστης γίνεται δάσκαλος. Παίρνει στὰ χεῖράς του τὸν ἄνθρωπο—ζῶν καὶ τὸν ἐξανθρωπίζει. Παίρνει στὰ χεῖράς του ἄμορφον μᾶζα, RUDEM INDI-GESTAMQE MOLEM, καὶ σᾶς παραδίδει καλλιπτεχνίημα. Ἐοδεύει τὰ νειάτα του γιὰ νὰ φωτίσῃ μυαλὰ, νὰ ἐξευγενίσῃ καρδιές, νὰ χαλκίψῃ χαρακτήρες, μετὰ λέξη νὰ δώσῃ στὴν κοινωνία ἀνθρώπους. Δὲν εἶνε γι' αὐτὸ ἡ Παιδεία, ἡ πῶς σπουδαία λειτουργία στὴν κοινωνία.

Κ' ἀκόμα κάτι ἄλλο. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δασκάλου ἔρχεται πῶς μπροστὰ ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες παίρνει τὸ παιδί, τὸν ἄνθρωπο στὴν τρυφερότητά του ἡλικία, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐπίδρασίς του εἶνε δυνατὴ κ' ἀναπόφευκτη. Ὑστερὰ εἶνε καὶ πῶς πλατειά, γιατί ἀπλώνεται σ' ὅλους. Εἶνε κανεὶς ἀπὸ σᾶς σήμε-

ταί η αφέλεια πού προκαλείται για το κοινωνικό σύνολο;

Σύμφωνα με τις πιο εξελιγμένες αντιλήψεις, τες αντιλήψεις της παιδοκεντρικής άγωγής, ο δάσκαλος έχει έργο ν' ανακαλύψει τες ψυχικές και πνευματικές τάσεις και δυναμικότητες του παιδιού, νά εξευγενήσει όσες τυχόν χρειάζεται, νά καλλιεργήσει και εξυψώσει τες καλές και όλες σέ τέτοιο βαθμό και με τέτοιο τρόπο, πού νά βρίσκουνε πάντα στην πράξη έκφραση ωφέλιμη και στο άτομο και στο σύνολο. Η άρμονική ανάπτυξη, πού νά εξασφαλίζει στον άνθρωπο κορμί άθλητικό, μυαλό πλουσιμένο και γόνιμο, και καρδιά πού λαχταρά για εύγενικά ιδανικά, νάι το έργο του δασκάλου. Το βασικό θεμέλιο πού θά στηρίξει το οικοδόμημα του πολιτισμού, Έτσι, ή Παιδεία, τα Σχολεία, το δασκαλίκι, έχουνε την πρώτη θέση στην ανθρωπική προσπάθεια μας, παρά οποιαδήποτε άλλη λειτουργία, οργανισμός ή έπαγγελμα. Μπορεί νά υπάρχει μια αντινομία, κάποτε προμερή, μέσα στην κοινωνία σχετικά με την Παιδεία. Ενώ από την μια μεριά, οι περισσότεροι παι-

8 πού θέλουνε το δάσκαλο, οργανο πενιθαρχημένο για τους σκοπούς, πού ή δική τους φιλοσοφία έθεσε, όμως ή κοινωνία, ο κόσμος, ή κοινή γνώμη, αν θέλετε, από την άλλη μεριά, τότε θέλει άγνότερο από άγγελο, σειμνότερο από παπά, πρωτεργάτη για την ανήλικση και πρωτοπόρο στην καθοδήγηση. Χωρίς πολλές φορές νά σκέφτονται οι περισσότεροι ή νά κατάλαβαίνουνε τη θέση του δασκάλου έχουν εντούτοις την απαίτηση αύτος και μόνος, παραγνωρισμένος πολλές φορές από τους γύρω του, νά φέρει την κοινωνία πιο κοντά στον τελικό σκοπό της ζωής, την ευτυχία την πλήρη κι ανόθευτη. Το τέρμα αυτό όμως, δεδάμπορούσαμε ποτέ νά τόφτάσουμε χωρίς την απόλυτη ανεξαρτησία του δασκάλου, νά διδάσκει, τι θέλει και με όποιο τρόπο ξέρει, όπως στην Αρχαία Ελλάδα. Κι' ό κ. Δρουσιώτης, αρκετά σοφός, μπόρεσε νά συμβιβάσει όσο ήταν βολικό, τα δύο ταύτα έστω και κάπως αντίθετα άκρα.

Μ' όλη την αντινομία τούτη, πούνε

5' όλους. Είνε κανείς από σάς σημε-
ρα πού νά μήν είχε δύσκαλο και νά
μήν επήρε π' αυτόνε κάτι ωφέλιμο
στη ζωή του; Βέβαια όχι. Μά πολλοί
από σάς δέν έκαναν ως τώρα ούτε
μια ίσως επίσκεψη στο γραφείο ενός
μεγαλειπόρου, του άρχιπέκτονα, του
τραπεζίτη πού δικηγόρου και φυσικά
του δικαστή. Πολλοί μάλιστα πού έ-
τυχαν ν' αντικρύσουνε μερικούς από
αυτούς, θά εύχονταν νά ξεχάσουν
έκείνην πην ώρα, μά του δασκάλου
πην ώρα σχεδόν όλοι την εύλογούνε
και θάθελαν νά την θυμούνται για
πάντα. Το τρίτο και το πιο σοβαρό:
ή αφέλεια πού δίνει ο δάσκαλος στους
άλλους, κλείνει μέσα της, δυναμικά
και, προκαθορίζει σχεδόν, αόριστα την
δυναμικότητα και την επιτυχία των
μαθητών του, σ' οποιαδήποτε δουλειά
καταπαστούν ύστερα. Γιατί με τη
βοήθεια μιας καλής κληρονομιάς
προδιάθεσης του παιδιού, το σχο-
λείο, φωτισμένα και μεθοδικά ρίχνει
πόν σπόρον του καλού ή αν υπάρχει
από το σπίτι του, τον βοηθή νά ριζο-
βολήσει μέσα του και νά φουντώσει
γεμάτα και δημιουργικά στον κάθε
κλάδο της ανθρωπίνης ενέργειας. Και
μέτριος ως είχε ένας δάσκαλος: αρ-
κει νά κάνει νά φουτώσουν οι σπόροι
αυτοί του καλού στην ψυχή των μα-
θητών του, αρκει νά τους ζωογονήσει
με την στοργή του, για νά πούμε πως
ή συμβολή του στον κοινό σκοπό είναι
άνωτερη από κάθε άλλο είδος εξυ-
πηρετήσης. Είνε καλός κι επιδέσιος
ένας σ' ό,τιδήποτε, ρωτάτε πρώτα
αν και όχι πάντοτε, ποιά είναι ή μητέ-
ρα του, κι ύστερα, άλλα πάντοτε,
ποιός ήταν ο δάσκαλός του. Τόλμω
νά το πω αυτό τουλάχιστο για τες
ανεξέλιπτες κοινωνίες σάν τη δική
μας, πού σπανίζουν οι «μητέρες».
Αν μου επιτρέπεται νά δοίσω με
μαθηματική γλώσσα τις αξίες των
έπαγγελμάτων, χωρίς διαταγμό θά-
λεγα πως ή αξία του καλού πού
προσφέρει ο δάσκαλος στην κοινω-
νία, ίσοιται δυναμικά με το άθροι-
σμα όλων των αξιών, όσες δημιουρ-
γούνται απ' όλα τάλλα της μέλη. Αν
τώρα αυτό δέν επιτυγχάνεται πάντο-
τε είναι γιατί πούχουν δεμένα τα χέ-
ρια, πού λείπουν τα μέσα κι' επιδρά
πολύ λίγο χρόνο σχετικά με το σπίτι
και την κοινωνία. Στις ανεξέλιπτες
όμως κοινωνίες, σάν τη δική μας,
σπούς γονιούς μας χρωστάμε το
«ζην» και σπούς δασκάλους μας το
«εϋ ζην». Έτσι αλήθεια, πρέπει νάνε
γιατί, εδώ ο δάσκαλος είναι ο «αίρων
τάς άμαρτίας όλων».

ΑΥΡΙΟΝ ή συνέχεια.

Υπεύθυνος Ίδιοκτήτης
ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΜΠΑΛΗΣ
Τυπογραφείον: «ΚΟΣΜΟΣ»
Ίω, Χ, Κυριακίδη, Λευκωσία.

Η ΛΕΜΕΣΟΣ ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΛ. ΕΙΟΥΤΑ

Πανηγυρικός στη γιορτή προς τιμή του κ.
'Αργυρού Δρουσιώτη που αποχώρησε από υπηρε-
σία ως Διευθυντής του Γυμνασίου Λεμεσού.

Ειπώθηκε στο «Θέατρο Ριάλτο», στές 5
του Γεννάρη, 1941.

Βον

'Επιποικτικῶ λοιπὸν καὶ δίκαιο εἶνε
τὸ ἐγκώμιο γιὰ τὸν ἄνδρα, ποὺ τι-
μοῦμε σήμερα, τὸ Δάσκαλο, ποὺ γιὰ
ἓνα τρίτο αἰῶνα μὲ πίστη βαθεῖα στὰ
μεγὰλα ἰδανικά καὶ μ' εὐσυνειδησία
παραδειγματικὴ πραγματάωσε τὸν ὑ-
πέροχο σκοπὸ τοῦ Σχολείου. «'Αλλὰ
χαλεπὸν τὸ μετρίως εἰπεῖν, ὡς μόλις
καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιού-
ται». Νὰ πλέξεις ἐγκώμιο καθὼς πρέ-
πει εἶνε δύσκολο, γιὰτὶ πρέπει νὰ ἐ-
πιτύχεις τὸ μέτρο, ποὺ μόνο μὲ αὐτὸ
ἐξοσκεπάζεις τὴν ἀλήθεια. Εὐτυχῶς
ὅμως ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις τοῦ Δασκά-
λου ἦσαν καὶ εἶνε «σαφὲς» ὅσο καὶ
«σοφὴ» καὶ μονάχα ἡ ἀδεξιότης τοῦ
ὑμνητῆ μπορεῖ νὰ σκοτίσῃ τὴν καθα-
ρότητα τῶν πραγμάτων. Θὰ εἶμαι εὐ-
φυχὴς, ἂν ἐκτελώντας σήμερα ἱερὸ
γιὰ μένα χρέος, πλησιάζω τὸ μέτρο
καὶ φανῶ ὑμνητὴς ἀντάξιος τοῦ Δα-
σκάλου καὶ τῶν προσδοκίων σας.

'Απὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς
του ὡς μαθητὴς στὴ γενέτειρά του
Δροῦσία καὶ ὕστερα τὸς Μαντοριά
τῆς Ἐπαρχίας μας καὶ τέλος στὴ Λε-
μεσὸ ἐξεχώριζε ὁ κ. Δρουσιώτης ἀ-
νάμεσα σ' ἄλλους τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν
ἐπιμέλεια καὶ τὴν σταθερὴ προσή-
λωσι καὶ τὴν μαθητῆς τῆς πενταταξίας τότε
Σχολῆς, ἀπὸ τὸ 1895 ὡς τὸ 1900.
μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιδοσὴν του καὶ
τὲς ἄλλες λαμπρὲς ἀρετὲς του, ψυχι-
κὲς καὶ πνευματικὲς, κέρδισε τὴν ἀ-
περιόριστὴ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ
γεμῆτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ φῶς Δα-
σκάλου τῆς Λεμεσοῦ καὶ ὕστερα πεν-
θεροῦ του, τοῦ ἀξέχαστου Ἀνδρέα
Θεμιστοκλέους, Διευθυντῆ του, καὶ
μάλιστα τόσο πάλυ, ποὺ μόνο μὲ τὲς
ἐπιμονὲς συστάσεις τοῦ μακαρίτη
'Ανδρέα πείσθηκαν οἱ γονεῖς νὰ στεί-
λουν τὸ γεμάτο ὑποσχέσεις παιδί τους
στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὲς
ἱστοιχίδες του. Τέλειωσε τὴν Στ' Γυμ-
νασίου ἐκεῖ, μὲ ἀριστα, καὶ γράφει

πρὸς τὰ μαθήματα» διηκοῦσα νὰ ἐκ-
μυζήσω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου
ὅπως καὶ σὺ κάποτε, ἀγαπητέ μου
Δάσκαλε, ἀπὸ κάποια χεῖλη, τῆς
«παιδείας τὸ μέλι».

Μαθητὴς τοῦ κ. Δρουσιώτη καὶ ὕ-
στερα καθηγητὴς καὶ συνάδελφος
του, μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἔνοιωσα καλὰ
τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν στοὺς
μαθητὲς του καὶ τὴν ἀξίαν του ὡς δα-
σκάλου καὶ ὡς ἀνθρώπου. Σὰς θε-
βαιῶν λοιπὸν μὲ τὸν πιὸ κατιγορη-
ματικὸ τρόπο πῶς καμμιὰ ὑπερβολὴ
δὲν ὑπάρχει σ' ὅσα μὲ ἐπιγραμματικὸ
τρόπο ἀναφέρει γιὰ τὸν κ. Δρουσιώ-
τη ὁ ἄλλος σεβαστὸς δάσκαλος τῆς
πόλεως μας, κ. 'Αριστοδῆμος Πιλαδά-
κης, στὸ ἔργο του «Ἡ Λεμεσὸς καὶ
τὰ Σχολεῖα τῆς». Ὡς καθηγητὴς καὶ
διευθυντὴς Σχολείου, λέγει, «διεκρι-
θὴ πάντοτε διὰ τὴν μεγάλην ἐπιμέ-
λειαν, τὴν ἀφυσίωσιν εἰς τὸ ἔργον
του καὶ τὴν πιστὴν, εὐδοκίαν καὶ ἀνε-
κτικὴν ἐπιμέλειαν ἐκτέλεσιν τοῦ καθηκόν-
τος καὶ διὰ τὴν διδακτικὴν του ἱκανό-
τητα, ἀναδειχθεὶς ἀντάξιος γαμβρὸς
καὶ διδάσκαλος τοῦ αἰοδύμου Ἀνδρέου
Θεμιστοκλέους».

Νομίζω ὅμως πῶς μποροῦν ἀκόμη
νὰ προστεθοῦν καὶ μερικὰ ἄλλα στὸν
σύντομο αὐτὸ ἀλλὰ τόσο δίκαιο καὶ
ταιριαστὸ ἔπαινο.

Ἀνθρώπος συνετὸς καὶ σοφός, ὅ-
πως εἶνε, ὁ κ. Δρουσιώτης, κατάλα-
βε πῶς ἡ ἀπο-πρὸς τῆς εὐτυχί-
ας εἶνε ἡ ὑγεία καὶ πῶς, χωρὶς αὐτήν,
οὔτε δάσκαλος καλὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι.
Τὴν ὑγείαν ὅμως δὲν ἔξερσεν μόνον νὰ
τὴν ἐκτιμᾷ, ἔξερσεν καὶ τὴν διατηρεῖ.
Τὸ «εὐγεῖαν ἀσκεῖν» μποροῦμε νὰ
ποῦμε, ἦταν τὸ ἐμβλημα τῆς ζωῆς
του. Στὸ κάτω-κάτω ὁ καλλίτερος
γιατρός τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ ἴδιος
ὁ ἑαυτὸς του καὶ καλλίτερη ἱατρικὴ
ἢ προληπτικὴ. Γι' αὐτὸ ἀπέφυγε ὅ-
λες τὲς κακὰς ἔξεις, ποῦνε τόσο κοι-
νὲς σποὺς πρὸ πολλοὺς ἀνθρώπους,
τὸ κάπνισμα, τὸ ποτό, καὶ τὴν ἀρρο-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΣΥΝΤΕΧΙΩΝ ΚΥΡΗ- ΝΕΙΑΣ

Αἱ Συντεχνίαι Κυρηναίας εἰσέφε-
ρον μέσον τοῦ «'Ανεξαρτήτου» τὸ
ποσὸν τῶν Λ. 4-0-0 ὑπὲρ τῶν θυ-
μάτων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἐξ
ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν. Ἐπίσης
εἰσέφερον τὸ ποσὸν Λ. 1-15 0 ὑ-
πὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Παραλιμνί-
ου Αἱ Συντεχνίαι Κυρηναίας ἐκ-
φράζουν καὶ δημοσίως τὰς εὐχα-
ριστίας των εἰς τοὺς κ.κ. Πόλυδ.
Κωνσταντινίδην καὶ Θεοχ. Σάββα,
οἱ ὁποῖοι παρεχώρησαν δωρεὰν
τὴν αἴθουσάν τοῦ κινηματογράφου
των διὰ τὴν παράστασιν των, κα-
θὼς καὶ τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον τὴν
ὕπεσθηρίξεν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Ι. ΜΕΤΑΞΑ

Με μεγάλην ἐπιβλητικότητα καὶ
εὐλάβειαν, ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦ-
σαν Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ἑ-
κτακτοῦ τοῦ Σωματείου Ὀλυμ-
πιακῶν, μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύ-
σεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Κυ-
βερνήτου Ι. Μεταξά, χοροστατοῦν-
τος τοῦ ἱεροῦ, Ἐξάρχου τῆς Ἀρ-
χιεπισκοπῆς κ. Ἱερωνύμου.

Ὁ κ. Φρίξος Κουμίδης κατὰ
τὴν ὁμιλίαν του ἀνεφέρθη εἰς τὴν
ζωὴν καὶ τὸ δημιουργικὸν ἔργον
τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Σάββας Ν. Μιχαηλίδης
ἐξ Ἑγκωμῆς καὶ ἡ διὸς Ἀνδρι-
άνα Π. Ἀναστασιάδου ἐξ Ἀγ. Δο-
μετίου θὰ τελέσουν τοὺς ἀρ-
ραβῶνας των τὴν προσεχὴ Πέμ-
πτην εἰς Ἅγιον Δομέτιον καὶ ὡ-
ραν 8 μ.μ.

Ἰδιαίτερα προσκλήσεις δὲν θὰ
σταλοῦν.

—Ἐτελέσθησαν τὴν π. Κυριακὴν
οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Κυριάκου Χρ.
Παφίτη μετὰ τῆς δ. Λούλλας Ἰορ-
δάνου. Συγχαίρομεν.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ὁ κάλλιστος νέος κ. Λεωνίδας
Σ. Φουσεντζίδης ἐκ Νεαπόλεως Λευ-
κωσίας, καὶ ἡ χαριεστάτη θύς Μα-
ρία Κ. Πάπουτσου ἐκ Τραχωνά, ἐ-
δωσαν ἀμοibaία ὑπόσχεσιν γά-
μου

Συγχαρητήριους ἐπισκέψεις θὰ
δεχθοῦν ἀργότερον.

Θερμῶς συγχαίρω.

Α. Γ.

ΓΑΜΟΙ

Τὴν προσεχὴ Κυριακὴν 9ην
Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 2 μ.μ. θὰ
τελεσθῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀγ.
Βαρβάρας Κατωκλίου οἱ γάμοι τοῦ
κ. Κυριάκου Κ. Πηλείδου μετὰ τῆς
Διδόης Ζηνοβίας Κ. Κοζάκη. Προ-
σκαλοῦνται οἱ φίλοι καὶ συγγε-
νεῖς ὅπως παραστούν.

Ἰδιαίτερα προσκλήσεις δὲν θὰ
σταλοῦν. Συγχαρητήριους ἐπισκέ-
ψεις θὰ δεχθοῦν αὐθημερόν.

κε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Σπουδάζοντας ακρόφι φιλολογία, με θεριότατο ζήλο, παρακολουθούσε τὴν Σχολήν Ῥωμαίων, ἀπ' ὅπου πήρε καὶ τὸ σχετικό πτυχίο. Προσέφερε νὰ ἀπολυθῇ, πιστός λάτρης τῆς πατροπολιτικῆς φιλοσοφίας, τὸ ἱκανὸ τοῦ ἀριστοκρατῆ ἐρήβου τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Τὸ 1906, ἀριστοὺς διδάκτορας τῆς πἀριστοκρατικῆς ἐπιστήμης, μύστης τῶν πιδ θαυμασιῶν φιλοσοφικῶν διδασμάτων, με τὴν ψυχὴν πλαστουργημένη σύμφωνα με τὰ κλασσικὰ πρότυπα τῆς Ἑλληνικῆς ἀρετῆς καὶ γεμάτος ζωῇ, ἦλθε στὴν Κύπρον κι' ἀμέσως ἔταξε τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν Σχολείων Λεμεσοῦ, καθηγητῆς ὁμοια ἔνθεος καὶ ἁγιῶν, ὅπως ὁ πορτογάλος τοῦ Διευθυντῆς, πὺν τὸ θεωροῦσε γιὰ εὐτυχία πὺν νὰ ἔχει συνεργάτη ἕνα ἐπιστήμονα με ἀριεπάρτη μόρφωση καὶ με θεομυστική ψυχὴ. Εργάστηκε με ἀξιοζήλευτη ἐπιτυχία ὡς τὸ 1912. Γυμνασιάρχης πιδ, σάν ἀληθινὸς στρατιώτης τοῦ καθήκοντος καὶ με πλήρη συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς του, πήρε ἀδεια καὶ ταξίδεψε στὴ Γερμανία, γιὰ νὰ συμπληρώσει πιδ ἄρτια τὴν πανοπλία του γιὰ τὸν ἄγωνά του Διευθυντῆ, πέφτοντας με τὸ χαρακτηριστικὸ του ζήλο σὲ παιδαγωγικὲς μελέτες. Γιὰ τέσσερις μῆνες μελέτησε τὸ παιδαγωγικὸ σύστημα τῆς Γερμανίας κι' ἐπισκέφθηκε τὰ μουσεῖα τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Ἰένας.

Ἀλλὰ μιὰ πολὺ μεγάλη τιμὴ καὶ πιδ λαμπρὴ δόξα τὸν καρτεροῦσε, μετὰ ἕνα χρόνον νὰ στολίσει τὸ στήθος του με τὸ μεταλλοῖο τῆς ἀνδρείας πὺν μ' εὐγνωμοσύνη τοῦ πρόσφερε ἡ μεγάλη Πατρίδα γιὰ τὴν ἐθελοντικὴν του κατάταξη σὺν 160ν Σύνταγμα τῆς 5ης μεραρχίας στοὺς ἀπελευθερωτικούς πολέμους τοῦ 12—13. Τί τιμὴ νὰ προσφέρεις τὸ εἶναι σου γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν σκλάβων ἀδελφῶν σου! Καὶ ποῖος σήμερον δὲν θὰ ζήλευε τὴν αἰγλή, πὺν σὲ περιβάλλει με φωτιστέφανο, ἀγαπητὲ μας Δάσκαλε; Με τὸν ἥχο τῆς πολεμικῆς σάλπιγγας θρόνιζε σάν ἄλλος Σάξος καὶ σὺ, στρατιώτης ἄπλως, στὴν πρώτη γραμμῇ. Δὲν δέχτηκες οὐτε σὺ νὰ προσκολληθεῖς σὲ κανένα γραφεῖο. Τὸ Κιλίς, τὸ Μπέλες καὶ ἡ Σερῶνιτσα, πὺν σ' ἔχουνε γνώριμά τους μαχητῇ τῶν λυτρωτικῶν ἀγώνων τῆς ξαναγεννημένης Ἑλλάδας, διαλαλοῦν τρανοὶ μάρτυρες τῶν νικηφόρων μαχῶν καὶ τῇ δικῇ σου δόξῃ.

Τὸν Σεπτέμβριον πιδ τοῦ 1913 δάφνο στεφανωμένος καὶ ἀριεπάρτα ἐφωδισμένος γιὰ τὰ καθήκοντα τοῦ Διευθυντῆ, ἀναλαμβάνει καὶ συνεχίζει τὸ ἐθνικὸ ἔργο τοῦ μεγάλου προκατόχου του. Ἦταν ἡ χρονιά πὺν περὶ νῶντας τὲς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις γινόμενα κι' ἐγὼ μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ με τὴν ψυχὴν ἐργάσαν

σχολίαν τῶν κερφενίων. Ἀντὶ νὰ παρασυστῇ σ' αὐτὰ, ἐξελέχθηκε σὲ μακρὴν ἔραστὴ τῶν μακρῶν περιπάτων καὶ ἐκδρομῶν. Ἔτσι, ὅσες ὥρες οἱ ἄλλοι σταπαλοῦν ἀνόφελα χαρτοπαιχτώνιας ἢ ἀδολεσχώντας στὰ καφενεῖα, ὁ κ. Δρουσιώτης με θρησκευτικὴ πίστη στὴν ὑγιεινότητα τῶν περιπάτων, τούτων καὶ τῶν ἐκδρομῶν, ὡς ἀρχηγὸς πολλὰς φορὲς τῆς λογικῆς αὐτῆς θρησκείας καὶ με ἀκατοῦς πιστοὺς ὁπαδοὺς ἐδίδασκε δωρεάν πὺς μπορεῖ ἕνας νὰ εἰδῇ καὶ νὰ νεῶζη περισσότερον καὶ νὰ γιγῆσκη ὀλιγώτερον». Ἡ ρώμη καὶ θαλερότητα τῶν ἐξήντα του χρόνων εἶναι τρανοὶ μάρτυρες τῆς λόγιμου αὐτῶν.

Με τὸν ἔρωτά του αὐτὸν, συνδυάζοντας καὶ τὴν ἐκπλήρωση ἀλτρονιστικοῦ καθήκοντος, πολλὰς φορὲς προσφερόταν ὀλοπρόθυμα νὰ συνδυεῖ μαθητῆς του ἢ καὶ ἄλλους σ' ἐκδρομὰς ἐκπαιδευτικῆς γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ γνωρίσουν ἔτσι, ἀβίαστα καὶ χαροῦμενα, τὲς ἱστορικὲς περιπέτειες, τὲς ἀρχαιολογικὲς καὶ λαογραφικὲς δόξες τοῦ ἱστορικῆς νησιοῦ μας καὶ, σύγχρονα, νὰ τοὺς διδάξει πὺς μπορεῖ ἕνας νὰ διατηρῇ ὄχι μονάχα τὸ κορμὶ ἀκμαῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ μυαλὸ φρέσκο καὶ πλοῦσιο. Στὶς ἀπειρες ἐκδρομὰς καὶ πεζοπορίες του δὲν τὸνε ποσάκις ὁ κόπος κι' οὐτε ἔνοιωθε καμμιὰ ψυχικὴ κόπωση.

Αὐτὰ ὅλα, κυρίες καὶ κύριοι, εἶνε χαρακτηριστικὰ μᾶς βαθείας πίστεως με θρησκευτικὴν προσήλωση σὲ μιὰν ἀνώτερην ἰδέαν, τὴν ἰδέαν πὺν εἶναι λιγὰκι πιδ πάνω, πὺς ἡ ὑγεία εἶνε ἡ βάση κάθε ἀνθρώπινης εὐτυχίας.

Κάθε ἀνθρώπος μέσα στὴ ζωὴ πορεύεται με μιὰ δική του φιλοσοφίαν καλὴ ἢ κακὴ, συνειδητὴ ἢ ἀσυνειδητὴ. Ὅταν λοιπὸν μέσα σ' ἕνα κάσμη, πὺν πολὺ λίγο, ἔχει νὰ ἐκτιμῇ τὴν ὑγείαν, ἡλευθερὸν ἕνα ἀνθρώπου γὰ ἔξωρῆται τόσο μετ' ὁ μῆρος τῆς ὀρθῆς ἀποψῆς, αὐτὸ δὲ δειχνεῖ μονάχα γερὸ μυαλὸ κι' ὀρθὴ ἀντίληψη στὰ βασικά προβλήματα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μιὰν ἀνώτερη ἠθικὴ, ἕνα ξεχωριστὸ χαρακτηριστῆρα, πάντως προοδευτικοῦ ἀνθρώπου. Τέτοια παραδείγματα πρόσβαλλε στοὺς μαθητῆς του ὁ Δάσκαλός μας, καὶ τὸ παράδειγμα μιᾶς στὴν ψυχὴ χίλις φορὲς πιδ δυνατὰ ἀπ' ὅλα τὰ λόγια, γιὰ κείνους πὺν τὸ προσέχουν.

Ἀλλὰ καὶ μ' ἄλλους τρόπους τοὺς ὠφελοῦσε. Δὲν ἀρκοῦσε τὰ παιδιὰ νάχουν μονάχα τὴ σωματικὴ ὑγείαν. Τοὺς βοηθοῦσε νὰ σκέφτονται ἀνεξάρτητα καθένος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴ μμούνται τυφλὰ «ὅπως τὰ πρόβατα»—ἡ φράση εἶνε δική του—π' ἀκολουθοῦνε τὸ προστάρι. «Τὸν νῦν ἡγεμόνα ποιοῦ» τοὺς δίδασκε κι' ἀκόμα ζωηρὸς καὶ με νεανικὸ σφρίγος ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ψυχικὰ νάει πάντα κοντὰ στοὺς μαθη-

ΜΗΝΗΜΟΙΝΟΝ Ι. ΜΕΤΑΞΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΛΕΥΚΟΣΙΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 2αὴν Φεβρουαρίου διαρκούσης τῆς Θείας λειτουργίας ἐν τῇ Ἀρμενικῇ Ἐκκλησίᾳ Λευκωσίας ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Μεταξᾶ. Ὁ ἱερεὺς κύριος XOREN KONLIKIAN εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Τὴν αἵματηρὴν αὐτὴν στιγμήν πὺν ὅλος ὁ κόσμος εἶνε εἰς τὸν πόλεμον, τὸ ἀδελφικὸ καὶ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Ἔθνος πενθεῖ τὸν ἀειμνήστον Κυβερνήτην του τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Εἶνε περιπετὸν ἀγαπητὰ μου τέκνα, νὰ σᾶς μιλήσω διὰ τοὺς ἱστορικὺς δεσμούς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἀρμενικοῦ Ἔθνους. Περιορίζομαι μόνον νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἑσθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας βλέπω καὶ ὀνόματα Χριστιανῶν Ὀρθόδοξων Ἀγίων, τὴν μνήμην τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἀρμενίων Ἀγίων.

Ἐπομένως, τελούντες σήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήρος Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἐπὶ ἀναλαβάνομεν τὸ ἴδιο σύστημα τῶν προγόνων μας.

Ἀνεκάλειν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ ἡμῶν καλοὶ φίλοι καὶ συμπαῖκες μας. Πολλὰς μᾶς ἐβοήθησαν εἰς τὰς κρίσεις τοῦ σιγῆς τῆς ἱστορίας μας. Εἰς τοὺς πολέμους τῆς Ἀρχαίας Μεγάλης Ἀρμενίας ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ Σαρακηνῶν, οἱ Ἀυτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἔσπευδον πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀρμενίων Χριστιανῶν. Τὸ ἴδιον αἶσθημα ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον.

Ποῖος-ἕξ ἡμῶν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴν μεγάλην δοῦρειαν τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν Ἑλλάδος πρὸς τοὺς Ἀρμενίους Πρόσφυγας, ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐνεπύθεν;

Οἱ Ἀρμενιοὶ Πρόσφυγες ἐθεώρησαν καὶ θεωροῦν πάντοτε τὴν Ἑλλάδα ὡς δευτέραν τὴν Πατρίδα.

Τοιαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ Ἑλλὰς πρὸς τοὺς Ἀρμενίους εἰς τὸ παρελθόν καὶ νῦν. Τοιαύτῃ μεγάλῃ Πατρίδι πενθεῖ σήμερον τὸν μεγάλον Κυβερνήτην τῆς, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα ἐφάνησαν ἀπὸ τὴν πρώτην του πρᾶξιν: Ὁ Μεταξᾶς ἂν καὶ ἐσπούδασεν εἰς Γερμανίαν, σήμερον εἰς τὴν κρίσιν στιγμὴν τῆς πατρίδος του ἐτάχθη εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ ἀνεξαρτησίαν ὅχι

πῆς του, τὰ παιδιὰ του, κι' αὐτοὶ πάντα ξεθαρρομένοι μπροστὰ τοῦ ἔνοιωθαν τὸ ψυχικὸ αὐτὸ πλησίασμα νὰ τοὺς θερμαίνει εὐεργετικά, νὰ τοὺς ἐμψυχώνει καὶ νὰ κἀν τὴ δύσκολὴ δουλειὰ τοὺς πιδ εὐχάριστη. ΑΥΡΙΟΝ τὸ τελευταῖον μέρος.

Σ

Η ΛΕΜΕΣΟΣ ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΛ. ΕΙΟΥΤΑ

Πανηγυρικός στή γιορτή, προς τιμή του κ. Αργυρού Δρουσιώτη που αποχώρησε από υπηρεσία ως Διευθυντής του Γυμνασίου Λεμεσού.

Ειπώθηκε στο «Θέατρο Ριάλτο», στές 5 του Γενάρη, 1941.

Η αγάπη του δασκάλου για τα παιδιά ήταν ανεξάντλητη. Αυτή στην πηγή αστείρευτη ξεχυνόταν. Ο ξηλός του στη διδασκαλία. Για τον αντατέσερα όλανερα χρόνιά καλός και τίμιος άνθρωπος εκεί που τάχθηκε δέν επέφερεσε στον έαυτό του ν' ανέβη στην έδρα απαράσκευος.

Η αγάπη αυτή φώτιζε και καθιστούσε αποτελεσματική τη διδακτική μέθοδο σ' όλα τ' μαθήματα που δίδασκε. Αρχαία καί Νέα Έλληνικά, Φιλοσοφικά, Ιστορία, Λατινικά. Οι μαθητές του κ. Δρουσιώτη, σ' όποιες ανώτερες σχολές κι' αν έφοίτησαν, άστέρια πρώτου μεγέθους ανάμεσα στους συμφοιτητές των, κινούσαν πάντα την εκτίμηση κι' άποσπούσαν ιούς επαίνους των καθηγητών τους. Κι' ύστερα μέσα στην κοινωνία ξεχωρίζουν οι πότεροι σάν άλεκτά μέλη. Η αγάπη αυτή, τέλος, χρησίμεψε σάν γερό θεμέλιο μιάς της πιο μεγάλης ίσως, χριστιανικής και ανθρώπινης άρετής, της λησμονιάς και της συγγνώμης. Αναγκασμένος καμμιά φορά, νά τιμωρή σκληρά τ' άρσάλα παιδιά, παρεξηγήθαι από τους γονιούς με τις μεγάλες αδυναμίες. Γιατί, άς τ' όμολογήσουμε: πολλοί γονιοί παρεμβάλλουν έμπόδια άντ' νά βοηθούν τό έργο του σχολείου. Κι' όμως ο Δάσκαλός μας, μ' όλη την αύστηρότητά του σέ τέτοιες περιστάσεις, δέν άφηρεν όδυνηρές κι' άθεράπευτες έντυπώσεις στις ψυχές των όποιωνδήποτε μαθητών του. Τόσο ή άγνότητα της πρόθεσής του ήσαν έκ-

μας, όπως και όλων των μικρών κρατών, που έφώσαν μπροστά στην άπειλή του άνιερου Ναζικού και Φασιστικού τέρατος, που λέγεται Άξονας. Ο Δάσκαλός μ' άς έλεγε: «Η Έλλάδα ό,τι κι' αν πάθη, έστω κι' αν κατακτηθή, δέν είνε δυνατόν παρά νά ξαναζήσει. Αυτό διδάσκει ή ιστορία». Τόσο βαθειά είνε ή πίστη του στη δύναμη της Έλληνικής ιδέας.

Μακάριος, πραγματικά, όποιος, σάν τό Δάσκαλο, ζή με την ψυχή καρφωμένη σέ μιάν ανώτερη ιδέα και τόσο δυνατά. Την ίδια ιδέα και με την ίδια δύναμη πιασμένη, ό κ. Δρουσιώτης, σάν καλός πατέρας και σοφός παιδαγωγός, κληροδότησε και στα δύο διαλεχτά παιδιά του, τόν Άνδρέα και τόν Γιαννάκη. Ανήλικα, άπωρφαναμένα από την ποιοτοργική μάνα, τ' ανάστησε με την σοφία και την στοργή του, σάν στη δύναμη έφτανε τη μητρική στοργή και καθιστούσε την έλλειψή της ανεπαίσθητη, και τ' ανάδειξε καλούς ανθρώπους, προικισμένους με τες άρετές εκείνες, που στολίζουν και τόν πατέρα. Ο Άνδρέας πολιτικός μηχανικός, συνεχίζοντας την ένδοξη πατρική παράδοση κατατάχθηκε κιόλας στον Έλληνικό στρατό κι' ό Γιαννάκης, σπουδαστής άκόμα, πρόκειται σύντομα νά τόν ακολουθήσει. Η πατρική καρδιά του δασκάλου θά σκιρτά από άγαλλίαση και περηφάνεια, γιατί δέν είνε τίποτε πιο άκριτό στον γονιό από την προκοπή και την παλικαριά των παιδιών του.

ῥάπευτες ἐντυπώσεις στίς ψυχές τῶν ὁποίωνδήποτε μαθητῶν του. Τόσο ἡ ἀγνόησις τῆς πρόθεσής του ἦσαν ἐκδηλῆ, ὥστε νὰ νικά αὐτὴ κάθε ἔχνος ἀντιπαθείας ἢ παραπόνου πού στοῦ κάτω-κάτω εἶνε φυσικὰ ν' ἀναπτυχθῇ στὴν ψυχὴ ἑνὸς πού τιμωρεῖται. Ὁ δάσκαλος μὲ τὴν μεγάλη καρδιά ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεχνᾷ πάντα καὶ νὰ σχωρᾷ καὶ μαζί πρόθυμος νὰ ἐνοηθεῖ τὸς ἀτάκτους καὶ νὰ δίνῃ θάρρος στοὺς ἀμελεῖς, μὲ ὑπομονὴ ἀστείρευτη. Ἔτσι βαρύνει ὅλους ἐβαδίζουσιν μπροστὰ καὶ στὸν ἴσιον δρόμον. Ἐννε ἀκόμα γενναίον ψυχὰ σ' ὅλα τὰ παιδιὰ τὴν εὐκαιρία νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπαγγελίαν μαζί τῶν καὶ ποτὲ δὲν ἀπογοιήτεψε ἀνέναν.

Κι' οἱ Καθηγητὲς, ὅσοι εἶχανε τὴν καλὴ τύχη νὰ συνεργασθοῦν μετὰ Διευθυντῇ τὸν κ. Δρουσιώτη, ἐνοιῶσαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ἐκτίμησαν στὸν ἴδιον βαθμὸ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη, πού ἀκτινοβολοῦσαν γύρω του, τὴ θαυμασία ἐπιστημονικὴ του κατάρτιση καὶ τὸν ἀντρίκιο διαμαντένιο χαρακτήρα του. Ὅλοι, οἱ μαθητὲς τοῦ γιὰ τὴν φωτεινὴ καὶ μεθοδικὴ του διδασκαλίαν κι' οἱ καθηγητὲς γιὰ τὴν προθυμίαν του νὰ παίρνει τὰ πιδύσκολα μαθήματα, γιὰ νὰ μᾶς ἀνακουφίξει στὴ βαρὶὰ δουλιὰ μας, τοῦ χροσπᾶμε μεγάλη χάρη.

..... Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σχολείου καὶ γιὰ παραδειγματισμὸ ὅλων μας μπορούσε νὰ ζῇ μὲ τοὺς μαθητὲς σὺν στοργικὸς πατέρας καὶ μὲ τοὺς καθηγητὲς σὺν πραγματικὸς συνάδελφος.

Ὅλα σου τὰ χαρίσματα τοῦτα, ἡ εὐγένεια, ἡ καλωσύνη, ἡ ἀδελφικὴ συμπεριφορὰ, ἡ τιμιότης, ὁ ζήλος, ἡ εὐσυνειδησία κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἀνεκτικότης κι' ἡ γενναίον ψυχία κι' ἡ συγγνώμη, ὑπέροχ' ἀληθινὰ δῶρα πού ἡ εὐεργετικὴ τους αἰῶσα, χαιδεύει γιὰ χρόνια παρηγορητικὰ τὲς κουρασμένους πολλὰς φορὲς ψυχὰς μας θὰ μᾶς μένουν ἀξέχαστα, ἀγαπητὲς μας Δάσκαλε, θαυμάια λαξευμένα στὴ μνήμη μας σὺν ἀνάγλυφα κλασσικὰ σὲ πλάκα πεντελικοῦ μαρμαροῦ.

Θιμᾶμαι ἀκόμα—καὶ παρακαλῶ ὅλους σας νὰ μὴ τὸ ξεχάσετε γιὰτὶ αὐτὸ δείχνει ξεκάθερα καὶ κάποιαν ἀλλήλη ψυχὴ τῆς προσώπιότητος τοῦ Δασκάλου, τὴ φλογερὴ φιλοπατρίαν του.—Ὅταν μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῆς Ἰταλίας ἀπάνω στὴν Ἑλλάδα, ὀλιγόπιστοι ἡμεῖς, ἐκφράσαμε κάποιους φόβους γιὰ τὴν τύχη τῆς Πατρίδος.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΠΑΦΟΥ

ΚΤΗΜΑ, 5 (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Συνῆλθε χθὲς εἰς συνεδρίασιν τὸ Κακούργιοδικεῖον Πάφου. ἐκδῶσαν τὰς ἀκολουθοῦντας ἀποφάσεις:

Τὸν Μεχμέτ Νασήρ ἐκ Φάλιας,

ὡς ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ περιφάνεια, γιὰτὶ δὲν εἶνε τίποτε πιδ ἀκριβὸς τὸν γονιὸ ἀπόστην προκοπὴ καὶ τὴν παλικαριά τῶν παιδιῶν του.

Εἶμαι βέβαιος, Κύριες καὶ Κύριοι, πὺς ἐκτιμῶντας ὅπως πρέπει, τὰ ζήλευτὰ αὐτὰ δῶρα τοῦ Δασκάλου, πού γιορτάζοιμε σήμερον, θὰ ζήλευτε τὴν εὐτυχίαν του. Οἱ καρδιὲς ὅσων νοιώθουμε καλὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου σου, ἔργο καλοῦ δασκάλου, μᾶς σπρώχνουνε νὰ κλῖνοιμε μπροστὰ σου σεβασμὸ τὸ κεφάλι καὶ νὰ λαμπρύνουμε τὴ γιορτὴν σου μ' ὅλες τὰς δάφνες τοῦ Ἑλικώνα καὶ μ' ὅλα τὰ τραγούδια τῶν Μουσῶν τιμῆς ἐνεκεν καὶ ὑπογεσίας τῆς πρὸς τὴν πόλιν. «Οἱ γὰρ κεῖται ἀθλα ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἀριστοὶ πολιτεύουσι».

Ναὶ! σεβαστὲ μὲν Γυμνασιάρχῃ, ὑπὲρ ἑξ ἄριστος ἀνὴρ» καὶ εἶχαμεν ἱερὴν ὑποχρέωσιν νὰ σὲ τιμήσοιμε. Εἶσαι σήμερον ἀληθινὰ εὐτυχισμένος. Σοῦ εὐχόμαι ἀπὸ ἀ τρισβάθα τῆς ψυχῆς μου καὶ ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων μου τοῦ Γυμνασίου καὶ Ἄνωτ. Παρθεναγωγείου νὰ ζήσης πιδ εὐτυχισμένος σὺν μέλλο καὶ νὰ ἰδῇς ὅμοια εὐτυχισμένα καὶ τιμημ'να τὰ καλὰ σου παιδιὰ.

Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε ἀπὸ τοὺς συναδέλφους καὶ τὴν Καν. Ἐλένην Αὐτονόμου τὸ χρυσὸ αὐτὸ ρολοῖ, δῆγμα μικρὸ τῆς μεγάλης ἐκτίμησιν καὶ εὐγνωμοσύνης, πού τρέφουμε ὅλοι μας γιὰ σὰς. Ἡ εἰκόνα σας ἔχει ἀναρτηθῇ σὺν Γυμνάσιον, δίπλα στὴν εἰκόνα τοῦ τιμιμένου κι' ἀξέχαστου πενθεροῦ σας, δῆγμα κι' αὐτὸ τῶν ἰδίων αἰσθημάτων, πού σὰς βεβαιώνει πὺς δὲν θὰ σὰς ξεχάσοιμε ποτέ.

ΤΕΛΟΣ

ΠΥΡΚΑΪΑ

Χθὲς τὴν μεσημβρίαν ἐξεργάγη πυρκαϊὰ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Χιταγιῆ Φαῖν, ἀποτεφρώσασα μέρος τοῦ μαγειρείου.

ΣΤΑΔΙΟΝ Γ. Σ. Π.

ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΑΙ
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟ
ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΟΞΕΝΟΥ

Α. Π. Ο. Ε. Λ.

V

ΑΓΓΛΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ